

Alle duimen omhoog voor het hospice

Tekst: Margreet Nagtegaal

Ze was uitbehandeld en had een levensverwachting variërend van enkele dagen tot enkele weken.

Rond de tafel zitten haar kinderen en haar man. Mevrouw de Jong is ondanks haar tengere gestalte het middelpunt vanwege haar bijzondere verhaal. Ze verbleef een periode in Hospice Oudewater maar kwam er tegen de verwachting van artsen en haar naaste familie na een periode weer uit.

‘Ze was uitbehandeld en had een levensverwachting variërend van enkele dagen tot enkele weken,’ vertelt haar dochter Nanda. Na een periode van ernstige ziekte leek het einde te komen voor mevrouw de Jong. Alle kinderen, haar man en zijzelf kozen bewust om die laatste periode van haar leven in het hospice te willen verblijven ook ter ontlasting van hen allen. Eind juni 2017 werd ze met een ambulance gebracht nadat ze ook even langs haar eigen huis in Oudewater waren gereden. Ze werden als gezin heel hartelijk ontvangen in het hospice. Peter, haar zoon, ervaart het als een thuiskomen en ook vader is heel blij dat hij tijdens zijn dagelijkse fietstochtje even langs zijn vrouw kan rijden om te zwaaien. De eerste weken

waren zeer zorgwekkend. ‘Niemand ging op vakantie en er was continu iemand van de familie in het hospice aanwezig,’ vertelt zoon Marcel.

Omdat mevrouw de Jong zo ziek was werd via Stichting Ambulance Wens nog eenmaal een uitje geregeld naar de diertuin. De hele familie ging mee en oma werd per brancard de hele dag overal naar toe gereden. ‘Ze had de hele dag een brede grijns op haar gezicht en genoot vooral van de indrukwekkende verschijning van Bokito de gorilla.’ Eigenlijk was dat ook het begin van haar herstel, vertelt Peter.

In het hospice was mevrouw de Jong een tijd de enige gast. ‘Het was

hartstikke gezellig en de vrijwilligers kwamen op mijn kamer om hun werk te doen.’ Tijdens de vakantieperiode werd aan de familie gevraagd om te helpen met koken wat inmiddels door hen lachend ‘de zelfkookweek’ genoemd wordt. Mevrouw de Jong verbleef uiteindelijk zo’n 10 weken in het hospice en herstelde meer en meer.

Na een kort verblijf van revalidatie in de Wulverhorst is ze inmiddels weer thuis en het gaat tegen alle verwachtingen in nog steeds beter met haar. ‘Ik heb veel waardering voor alle vrijwilligers en ik ben er heel goed verzorgd, ik zou er zo weer heen gaan,’ aldus een dankbare mevrouw de Jong.

De familie vindt het ideaal dat er zo dicht bij huis in Oudewater een hospice is gekomen. Alle duimen van de familie rond de tafel gaan omhoog, ‘Het is gewoon heel goed dat het er is!’

Mag ik mij even voorstellen?

Foto: Margreet Nagtegaal

Ik ben Mary-Ann Eijs. Een Engels klinkende naam omdat ik in 1960 in Canada ben geboren uit Nederlandse ouders. Ik ben alleenstaand, heb 3 zonen van 25, 27 en 29 jaar en woon in Nieuwveen. Sinds 1 augustus 2017 ben ik 1ste coördinator van Hospice Oudewater.

Als men een half jaar geleden aan mij had gevraagd of ik buiten een straal van 20 km van huis zou willen werken, had ik gezegd: Nee, ik heb ervaren dat dat te ver is vanuit Nieuwveen als je onregelmatig werkt. Ik had toen nog de gedachte dat ik een nieuwe baan in de directe zorgverlening zou aannemen. Hoe kan het lopen, nu werk ik, min of meer op regelmatige basis, in Oudewater, op 32 km afstand van huis en mag ik mezelf gaan voorstellen aan allemaal mensen die nauw betrokken zijn bij Hospice Oudewater.

Vanaf mijn 11e tot 16e levensjaar heb ik op een kwekerij gewerkt. Nadat ik mijn MAVO diploma gehaald had wist ik nog niet zo goed welke kant ik op wilde. Een familielid nam mij een dag mee naar Huize Ursula, een tehuis voor verstandelijk gehandicapten. Daar eenmaal geweest te zijn wist ik dat daar mijn toekomst zou liggen en heb daar 40 jaar gewerkt in allerlei functies. Van huishoudelijk medewerkster

(ik was eerst te jong om leerling te worden), leerling tot meewerkend teamleidster. Fulltime/ parttime/ fulltime met nachtzorg.

Mijn interesse voor het werken in een hospice is begonnen op de instelling waar ik een aantal cliënten in hun laatste levensfase mocht begeleiden. De zorg en nazorg hierin sprak mij enorm aan.

Vorig jaar oktober had ik een maand vrij en zou op vakantie gaan. Toen werd mijn oom, waarbij ik en mijn zonen zeer betrokken zijn, terminaal. Hij en mijn tante hebben geen kinderen en ik heb mijn oom niet alleen drie weken mogen verzorgen maar ook alles mogen regelen, samen met mijn tante in hun woning. Ik was 24/7 aanwezig. Hoe vreselijk ik het vond dat mijn oom ging overlijden, het werd één van de mooiste periodes in mijn leven. Alleen al het feit dat ik er voor hen mocht zijn gaf mij zoveel voldoening.

Na deze ervaring ben ik een periode gaan werken op een PG-afdeling in een verzorgingstehuis. In deze korte periode heb ik meegemaakt dat er 4 mensen overleden. De manier waarop deze mensen in hun laatste levensfase verzorgd werden vond ik schrijnend. Voor mijn gevoel kwam ik van de hemel (oom) in de hel (verzorgingstehuis).

Ten gevolge daarvan gingen mijn gedachten vaak uit naar de terminale zorg en ik ging in de tijd daarna mijn licht opsteken bij meerdere hospices in mijn omgeving. En steeds als ik daar vandaan kwam, dacht ik: dat is wat ik wil; ik wil coördinator in een hospice worden en hield ik mijn ogen en oren goed open in mijn banenzoektocht. In juni was het zover, ik werd door het bestuur van Stichting Hospice Oudewater gebeld of ik op gesprek wilde komen.

Ik had al snel in de gaten dat de vrijwilligers het goud voor een hospice zijn. Zonder de vrijwilliger geen hospice en om daar sturing in te mogen geven is een mooie functie. Voor mij is individuele zorg iets wat hoog op mijn verlanglijstje staat. Belangrijk is dat er echte aandacht is en dat er goede zorg verleend wordt op een respectvolle wijze. Het is fijn als de mens de regie, waar mogelijk, nog in eigen hand kan houden. En dat is ook wat mij zo aanspreekt in het hospice. Zoals thuis. Wat is het ook fijn dat ik als Coördinator daar ook een aandeel in mag hebben.

Ik zal mijn taken als Coördinator, samen met Sjanie Hoogenboom (2e coördinator), vast niet allemaal hetzelfde doen als voorheen, misschien zullen er dingen veranderen maar de grote lijnen blijven bestaan, daar wil ik voor gaan.

Inmiddels ben ik 4 maanden aan het werk en ik vind het heerlijk om naar mijn werk te gaan. Elke dag is anders en geeft mij energie om verder te gaan. Ik verheug mij op de verdere samenwerking met de Vrijwilligers, het Bestuur en de Vrienden van.

LOURDES?

Tekst: Marieka Dötsch

Als iemand naar een hospice gaat, dan verwacht iedereen (de patiënt zelf, familie, de medewerkers van het hospice, de verpleging en de huisarts) dat de patiënt zo ziek is dat hij binnen afzienbare tijd zal overlijden.

Het is dan ook heel bijzonder als blijkt dat een patiënt juist opknapt, minder klachten krijgt en minder medicatie nodig heeft. Eerst denk je nog dat het een laatste opleving betreft voordat iemand gaat sterven. Dan (h)erken je dat iemand niet meer terminaal is.

Voor de patiënt en de familie is dit een zeer verwarrende tijd. Als je ingesteld bent op een aanstaand overlijden dan moet je geestelijk een grote slag maken als je weer terug gaat naar huis of als je naar een verpleeghuis gaat vanuit het hospice.

Het blijkt maar weer hoe moeilijk het is om in te schatten hoe lang iemand nog te leven heeft. Des te belangrijker is het om bij een mogelijke nieuwe bewoner/cliënt van het hospice heel goed te bekijken hoe de prognose is zodat iemand niet "onterecht" in een hospice komt. Voor de patiënt en zijn familie is dit zeer verwarrend en de intentie van het hospice is niet om een kleinschalig verzorgingshuis te zijn. Graag wil ik geruststellend afsluiten: ook al is iemand onverwacht niet meer terminaal, er wordt uiteraard wel met hart en ziel voor iemand gezorgd zolang hij gast is in het hospice!

Een bijzonder herstel

Dochter van een gast: "Mijn lieve moedertje" werd 18 augustus opgenomen in Hospice Oudewater, omdat de levensverwachting maximaal 3 dagen was. Maar wat schetste een ieder zijn verbazing dat ze met de dag opknapte. De goede zorgen en liefde die ze kreeg van alle vrijwilligers en vaste verzorgers en verpleging hebben er voor gezorgd dat mijn moeder weer opknapte. Dankbaar voor wat men in het Hospice doet, zijn we nu in afwachting, dat zij geplaatst kan worden in een verpleeghuis. Zelfstandig wonen gaat niet meer. Tot die tijd mag ze blijven in het Hospice. Hopelijk komt er een plaatsje vrij en kan ze nog genieten van alles. Als één mens geniet en dankbaar is, dan is het mijn moeder wel. Als alle mensen waren zoals zij,

zou de wereld er beter uitzien. Wat een prachtmens!"

De dochter van een gast vertelde dat ze was wezen wandelen met haar moeder die bij ons in het Hospice verbleef. Onderweg had ze bloemetjes geplukt (soms bij een tuintje van mensen).

Giechelend als twee jonge meisjes, omdat ze ze "gepikt" hadden, liepen ze heerlijk in het zonnetje. De bloemetjes werden door de vrijwilligster later in een vaasje gezet.

Mevrouw is na een verblijf van elf weken in het hospice, overgeplaatst naar een verpleeghuis in Waddinxveen. Bij het ter perse gaan van deze uitgave kregen wij het bericht dat mevrouw op 6 december 2017 is overleden.

Als alle mensen waren zoals zij, zou de wereld er beter uitzien. Wat een prachtmens!"

Info vanuit het bestuur

Sinds de uitgave van onze eerste Nieuwsbrief in juni 2017 is er in de tweede helft van dit jaar veel gebeurd. Activiteiten binnen het Hospice staan niet stil!

Op 1 augustus 2017 hebben we afscheid moeten nemen van onze coördinator Caroline de Boer. Caroline heeft op een geweldige wijze geholpen bij de start van het Hospice Oudewater. Zij heeft er mede voor gezorgd dat het hospice geworden is wat het nu is. Het bestuur heeft inmiddels opvolgers voor Caroline gevonden. Per 1 augustus is Mary-Ann Eijs benoemd als eerste coördinator van het hospice. Zij voelt zich inmiddels al helemaal thuis binnen het hospice en Oudewater. Sjanie Hoogenboom, die vanaf het begin van dit jaar op vrijwillige basis als tweede coördinator binnen het hospice werkzaam is, heeft per 1 oktober 2017 een reguliere aanstelling als tweede coördinator gekregen. Op deze wijze is er nu de gehele week een coördinator aanspreekbaar c.q. bereikbaar.

In augustus heeft zeer onverwacht Sietze Ypma zijn voorzitterschap van onze stichting op moeten geven. Sietze is wethouder van de gemeente Oudewater geworden. In verband met belangenverstrengeling heeft hij afscheid moeten nemen als voorzitter van onze stichting. Sietze heeft met een tomeloze inzet er voor gezorgd dat het Hospice Oudewater tot stand gekomen is en inmiddels niet meer is weg te denken binnen Oudewater. Wij zijn hem daarvoor heel veel dank

verschuldigd en hebben hem per genoemde datum benoemd tot erevoorzitter. Bij zijn officiële afscheid als bestuurslid van de Stichting Hospice Oudewater mocht het hospice een grote donatie ontvangen van Philip en Niek van den Hadelkamp van UMIA. Een geweldige opsteker. Een hospice kan niet bestaan zonder dit soort financiële bijdragen.

Een hospice kan ook niet functioneren zonder vrijwilligers. Kort geleden mochten we weer een aantal nieuwe zorgvrijwilligers welkom heten. Zij hebben inmiddels de basiscursus gevolgd en zijn aan de slag gegaan binnen het hospice. Fijn dat er steeds weer nieuwe vrijwilligers klaar staan om ons te helpen. Inmiddels zijn er ongeveer 30 zorgvrijwilligers actief binnen het hospice voor de directe verzorging van- en aandacht voor de gasten. Daarnaast staan er ook nog 15 taakvrijwilligers klaar voor o.a. de boodschappen, het koken, het onderhoud van het gebouw, de tuin, enz. Een geweldige groep mensen die zich inzetten voor ons hospice.

Inmiddels is bekend geworden, dat het gebouw van de Schuylenburcht afgebroken gaat worden. Dat heeft natuurlijk ook de nodige gevolgen voor ons hospice in de toekomst. Het komende jaar zal daar meer duidelijkheid over komen. Eén ding is zeker: Het Hospice Oudewater heeft zijn plaats gekregen binnen de gemeenschap van Oudewater en dat zal ook zo blijven.

Namens het bestuur van de stichting, Arie J. Breur, voorzitter

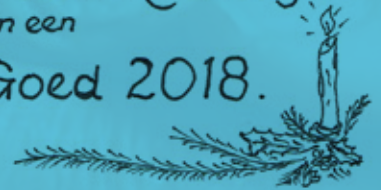
Envelop met inhoud

Enkele maanden geleden kwam een man op de fiets bij onze penningmeester van de Vrienden van het Hospice met een geheimzinnige glimlach op zijn gezicht. De penningmeester stond toevallig buiten, de man stapte van zijn fiets en overhandigde hem een envelop met het verzoek deze open te maken. Hij vertelde dat hij in opdracht van een anoniem iemand deze af moest geven; in de envelop zat een bedrag van € 1.000,-. Wat een geweldige verrassing!

bestuur,
coördinatoren
en vrijwilligers
van de

Stichting Hospice Oudewater
wensen u

Goede Kerstdagen
en een
Goed 2018.

Stichting Hospice Oudewater

Hekendorperweg 2B

3421 VK Oudewater

0348 50 68 03

www.hospiceoudewater.nl

informatie@hospiceoudewater.nl

bestuur@hospiceoudewater.nl

NL 10 RABO 0162 6567 50

De stichting heeft een ANBI status

U kunt vriend van de stichting worden:

Stichting Vrienden van Hospice Oudewater

T.a.v. Dhr. H. Dionisius

Lijnbaan 2

3421 JH Oudewater

vrienden@hospiceoudewater.nl

NL 71 RABO 0304 0418 82